

De Leeuw der Lage Landen

Door H.W. van Woelderen (overgenomen uit "Een Nieuw Geluid", tijdschrift van Bond Nederlands Israël, 58ste jaargang, nr. 5 2008)

Heraldiek in Israël

Heraldiek of wapenkunde is volgens de gangbare opvatting ontstaan in de Middeleeuwen en wel speciaal tijdens de kruistochten, toen de naar het Heilige Land trekkende ridders hun onderscheidingstekens op vaandels en schilden aanbrachten. Het met zich meevoeren van heraldische symbolen door de leidende families, die later tot de West-Europese adel uitgroeiden, het persoonlijk kenteken van de zegelring, het aannemen van stads-, provincie- en landwapens, heeft in de geschiedenis, bij uitstek de Noordwest-Europese koningshuizen, leiders en landstreken gekenmerkt. Historisch gezien is heraldiek en genealogie een West-Europees verschijnsel. In de huidige tijd van vervlakking en nivellering is het vooral de Britse stijl, die de waarde van heraldische symbolen nog hoog houdt, hetgeen men in Engeland nog overal kan bespeuren. Ook in ons land begint de belangstelling voor heraldiek weer op te leven, getuige de vele verenigingen op dit gebied.

Voor het terugvinden van onze identiteit en voor het ons weer leren identificeren met het tienstammenrijk van Israël is een bestudering van de heraldische symbolen in de Lage Landen een onontbeerlijk facet. Wie ermee begint zal spoedig bemerken hoe adembenemend rijk onze Nederlandse heraldiek is aan symbolen die heen wijzen naar de tien stammen van Israël. De kern van Neerlands stam is Israël. Dat tonen de Oranjes en de Nassaus, de Watergeuzen en de Kruisridders, de Brederodes, de Van Arkels, de Van Guliks en de vele anderen die met hun wapens het leeuwenaandeel in het behoud van ons volk hebben gehad. Maar wie is daarvoor zo blind als "mijn volk"?!

Gaat de wapenkunde officieel maar tot de Middeleeuwen terug, de ware oorsprong is te vinden bij het bijbelse Israël in de wildernis. Daar wordt gezegd dat de kinderen Israëls zich zullen legeren, een ieder onder zijn eigen banier, naar de tekenen van het huis hunner vaders. (*Numeri 2*)

De opstelling van Israël in de wildernis

Hoewel de Bijbel in Numeri niet duidelijk aangeeft welk wapen bij iedere stam hoort, heeft de Joodse overlevering dit precies opgetekend in [The Jewish Encyclopedia](#).

De eerste brigade **in het oosten is Juda**, met een rode klimmende **leeuw** naar rechts gewend. Bij dit wapen worden ingedeeld de stammen **Issaschar** en **Zebulon**. (*Numeri 2:5 en 7*)

Dan volgt **in het zuiden Ruben** met **Simeon en Gad**, onder het teken van **een man**, een mens met een druiventros in de rechterhand.

Ten westen gaat Efraïm met **Manasse** en **Benjamin**, verenigd onder het vaandel met de **eenhoorn**, een wit symbool op een zwart veld, volgens de Joodse traditie.

Ten slotte **in het noorden draagt Dan**, als laatste divisie, vergezeld van **Aser** en **Naftali**, de banier met de **adelaar**.

Het is verleidelijk om deze slagorde van Israël buiten ons zelf te plaatsen – het zijn ook allemaal facetten in ons – en over te brengen in ruimte en tijd naar Noordwest-Europa. Het mag ook, want Gods wonderbaarlijke leiding is niet alleen in ons persoonlijk leven af te lezen, maar ook in de geografische ligging en de nederzetting van de stammen in het westen, met hun wapens als symbolen daarvan.

Leggen wij in gedachten dit squadron van Israël op West-Europa, met als centrum de Noordzee, dan komt **Efraïm-Engeland** met het huidige wapen van de **eenhoorn** in het westen; **Dan, Denemarken met Scandinavië** in het noorden; **Ruben**, die zijn eerstgeboorterecht heeft verspeeld, zien we zijn druiventrossen persen **in het aloude Gallië**, waar de rode Gallische haan koning kraait; en **Juda met Issaschar en Zebulon** breidt zich uit over **de Lage Landen** als een brullende leeuw, de rug gestrekt langs de Noordzee, de klauwen gewend naar het oosten, precies zoals in de 17e eeuw de geografische kaart van Nederland en België tezamen werd getekend.

Het is het vaandel met de rode klimmende leeuw van Juda naar rechts gericht, dat sinds mensenheugenis in de Hollandse, Zeeuwse en Vlaamse heraldiek het meest voorkomende symbool is. Wiens Nederlandse hart wordt niet ontroerd door deze frappante parallel?

Wapens van de elf provincies van Nederland en hun herkomst

Negen van de elf provincies voeren een leeuw in hun wapen, overkoepeld door het Nederlandse leeuwenwapen, wat een ieder van ons in zijn of haar paspoort meedraagt en waarmee wij onze Nederlands identiteit in het buitenland kunnen aantonen. Heraldisch vallen de Nederlandse leeuwen in vijf groepen uiteen.

De **Hollandse leeuw** is rood (keel) met blauwe (azuur) tong op een gouden veld. Hij komt voor in de wapens van Zuid- en Noord-Holland, Utrecht, Overijssel, Limburg en Zeeland.

De **Friese leeuw** (ook wel de Scandinavische leeuw genoemd) is gaand naar links, van goud op een blauw veld. Hij komt in ons land alleen in het Friese wapen voor.

De **Brabantse leeuw** is klimmend, van goud met een rode (keel) tong op een zwart (sabel) veld en komt in de Noordelijke Nederlanden (België is de Zuidelijke Nederlanden) alleen in Brabant voor.

De **Vlaams-Limburgse leeuw** is in kleur de omgekeerde van de Brabantse leeuw; een leeuw van sabel (zwart), een tong van keel (rood) op een gouden veld. Bij ons voorkomend in het Gelderse en Limburgse wapen.

De **Gelderse en Nassause leeuw**; beide klimmend, van goud op blauw, de Gelderse leeuw naar rechts gekeerd, de Nassause leeuw is het wapen van Nederland.

Leeuwen in de provinciewapens van België

Hoe onnatuurlijk de scheiding tussen Noord- en Zuid-Nederland ten diepste eigenlijk is, toont het leeuwendeel van de Belgische wapens. Acht van de negen provincies van België voeren een klimmende leeuw in hun wapen! Henegouwen, Limburg en en Luxemburg dragen de Hollandse leeuw. Dat is de rode leeuw van Juda! Belgisch Brabant en het koninkrijk van België hebben de Brabantse leeuw van goud. Van de Brabantse leeuw komt de rood-geel-zwarte vlag van België, die men daarom heel anders dient uit te leggen dan de Duitse vlag met diezelfde drie kleuren! De Vlaams-Limburgse leeuw wordt door de provincies Oost- en West-Vlaanderen, Henegouwen en Namen gevoerd.

De leeuwen van Luxemburg

De derde hedendaagse Benelux-partner voert in het landwapen de rode Hollandse leeuw. Dat is dus nogmaals de omgekeerde banier van Juda! Ook hier ziet men in zes van de twaalf kantons een leeuw in het wapen! Esch-sur-Alzette, Grevenmacher, Luxemburg en Remich dragen de rode leeuw in verschillende variaties; Diekirch heeft een witte leeuw (zilver) en Vianden ten slotte voert weer de Nassause leeuw, die ons eraan herinnert dat de voorvaderen van onze Willem de Zwijger graven van Vianden waren.

De Benelux-leeuw triade der Lage Landen

Met dit laatste zijn we al even een uitstapje begonnen naar de historische achtergronden van de vijf leeuwengroepen. Dat is een hoofdstuk apart. De geschiedenis brengt ons tot de rand van de riddertijd. De oude kronieken met hun legenden stormen met vlaggen en wimpels door de eeuwen heen, terug naar onze afstamming, de rode leeuw van Troje. De Israël-waarheid ten slotte wijst ons de rode draad van Israël-Juda in de wildernis, via Trojaanse migraties naar het moderne Westen.

Een triade, bestaande uit geschiedenis, kronieken en Bijbel, wijst ons de zin van de heraldische triade van leeuwen in de Lage Landen der Be-Ne-Lux.

*Een leeuw gaf dagelijks te Velp
instructies aan zijn jongste welp.
"Houd", sprak hij "in je rechterhand
een lange lat, omhoog geplant,
een bos asperges in je linker,
je tong naar buiten, dat staat flinker
en als je nu rechtop leert slapen,
dan kom je later in een wapen."*

(Kees Stip)

Ja, zo kan men als gewone leeuw uit het Burgers dierenpark voorgedragen worden voor een vaste aanstelling in het Gelderse wapen! Met een beetje geluk heb je dan zelfs kans je te nestelen in de leeuwenfamilie Nassau en wie weet, krijg je dan nog een erebaantje als wapen van Vianden in Luxemburg!

Maar serieus! Een "studioso" bleek na lezing van ons eerste hoofdstuk hoogst verbaasd te zijn dat er meer achter ons heraldische wapen schuilt dan "een aardig plaatje, lang geleden eens door iemand verzonnen". Wat een onkunde spreekt uit die opmerking omtrent onze rijke Nederlandse erfenis op wapenkundig gebied! Wat een onwetendheid omtrent onze Israël-identiteit die zo duidelijk te zien is voor degene die niet blind is ("wie is er blind als mijn knecht Israël?"). Te zien in de eenvoudige symbolen in onze wapens, in die eeuwenoude banieren, als krachten aan ons volk geschonken, als terug- en heenwijzingen naar het geslacht waar wij van afstammen, het ware Israël.

Zijn het maar toevallige parallellen? Is het toeval dat **Zebulon** optrekt onder **de banier van de rode leeuw van Juda** en is het maar toeval dat in **Nederland**,

waarin wij de kern van de stam Zebulon herkennen, zoveel wapens **de rode leeuw**, de blauwe leeuw, de gouden leeuw en de zilveren leeuw tonen? Toeval?

Meer dan toeval, meer dan verzonnen plaatjes, want overal zijn onder ons aanwijzingen van **een ononderbroken rode draad**, die de Nederlanders wil terugleiden door het labyrint van oude geschiedenis en halfvergeten tijden. Die rode draad is er temidden van de losgeslagen fragmenten van ons volk en die rode draad houdt ons rustig, temidden van de hedendaagse chaos omdat het ons terugwijst naar **bijbelse beloften**. De heraldische symboliek is een van de vele wegen die ons uit de ballingschap terug naar onze oorsprong leidt, terug naar de eenheid. "Hoor Israël, de Heer is Eén"!

Oudste heraldische leeuwen in de Lage Landen

Het is bekend dat in de 11e eeuw het wapen van de zwarte Vlaamse leeuw al op het schild van de Godefrieden en de Van Guliks voorkwam. In 1083 komt de Hollandse rode leeuw voor op het wapenzegel van Dirk V (een van de Hollandse graven). De springende leeuw in blauw of goud van de graven van Nassau en van Gelre is al in de 10e eeuw op oorkondezegels gevonden. De Brabantse leeuw is nog ouder. Het zou te ver voeren hierover in details te treden, maar waar het om gaat is het feit, dat het gebruik van het symbool van **de leeuw in de Lage Landen, ouder is dan de kruistochten** (1096-1291). Er zijn namelijk nog steeds theorieën in omloop die suggereren dat het symbool van de leeuw, die in verschillende variaties op de wapens van onze gewesten is "aangenomen", meegebracht zou zijn door de kruistocht-ridders die in het Heilige Land voor het eerst een leeuw zouden hebben gezien! Als herinnering daaraan zouden onze leeuwenwapens zijn ontstaan. **De Brabantse, Hollandse en Nassause leeuw zijn echter aantoonbaar ouder. De Friese leeuw** zou volgens de overlevering zelfs teruggaan tot koning Radboud (**8e eeuw**).

Het is juist andersom: de kruisridders, zoals Godfried van Bouillon en Frederik van Nassau, die tegen de Moren vochten, hadden hun banieren met de rode, gouden, blauwe, zwarte leeuwen erop, van huis uit, dat is vanuit het Westen meegevoerd, om onder die symbolen in het Heilige Land te strijden tegen de Islamieten, de Turken en andere vijanden van Israël in Palestina. Een groep Friese ridders streed daar onder de banier van de eenhoorn. Het verloop van deze Palestijnse tragedie valt buiten dit onderwerp.

Het gaat hier alleen om goed te zien, dat er in de tijd van de kruistochten een rode leeuw loopt, vanuit het Westen, van de Lage Landen, terug naar het Heilige Land en

die als een voorafschaduwning gezien kan worden van de uiteindelijke verzameling van de stammen Israëls in Jeruzalem, ieder onder zijn eigen banier. Deze verwachting zal uiterlijk zichtbaar worden. Even zichtbaar, als het voel- en schouwbaar zal worden in het hart van iedere Israëliet. Zodra ieder individueel zijn identiteit weer weet en geestelijk optrekt achter de Leeuw van Juda uit Openbaring 5:5, dan kan ook het verzamelen van de stammen, elk onder hun eigen banieren, zoals in Openbaring 7 is aangegeven, geconcretiseerd worden: in vrede is dan de weg naar Jeruzalem vrij.

Historisch was de leeuw dus in ons land reeds bekend vóór het jaar 1000. Volgens de legenden en oude kronieken uit de 15e eeuw, hebben enkele historische geslachten het symbool van de leeuw uit Troje meegevoerd. In ieder geval zou de leeuw sinds onheuglijke tijden in Friesland, Kennemerland en Gelderland bekend zijn geweest. We komen nog hierop terug. Een feit is dat, bijvoorbeeld het uitgestorven geslacht van de Brederodes in Kennemerland, de rode leeuw – die gelijkenis vertoont met de rode leeuw van Aquitanië – als persoonlijk wapenschild voerde. Een ander geslacht waren de Van Guliks, die de zwarte leeuw reeds in de 11e eeuw als wapen droegen.

Leeuwen in de wapens van bekende Nederlandse geslachten in de 16e en de 17e eeuw

In één van de wapenboeken door T. van der Laars samengesteld, is het fascinerend om, al bladerend in de kleurige platen, te ontdekken hoeveel historische (denk eens aan dat woord in het Engels als "His story") families een leeuw in enigerlei vorm in hun wapen voerden! Uit een totaal van 493 bekende geslachten omstreeks 1600, zijn er 45 met een leeuw in het wapen. Dat is 1 op de 11. Daarnaast vindt men onder andere het symbool van de eenhoorn, de tudorroos, de Franse lelie, ook wel de adelaar, maar geen enkele maal een doodskop of een wolf, zoals men in de Germaanse landen kan tegenkomen. Het is merkwaardig te zien hoe de **rode leeuwendraad** ook loopt door de 80-jarige oorlog, in de vorm van **vele watergeuzen en bekende vrijheidsstrijders, die de leeuw als hun persoonlijk wapen voerden!** Een paar voorbeelden:

Gravin van Stolberg, de moeder van Willem van Oranje: de zwarte leeuw in haar wapen.

Graaf van Egmond: de gouden leeuw op een blauw veld.

Willem van der Marck, admiraal van de geuzenvloot: een rode leeuw boven gebalkte streep.

Cornelis Dirkszoon, burgemeester van Monnickendam en admiraal van de watergeuzen: een gevierendeeld wapen met rode leeuw.

Reinier van der Duyn, Raad van het Hof van Holland: de Hollandse leeuw van Brederode.

Jacob van Heemskerck, ontdekkingsreiziger en admiraal: een variatie van de zilveren leeuw.

Nicolaas Ruychaver, bevelhebber van de watergeuzen in Zierikzee: zilveren leeuw op blauwe achtergrond.

Jan Huyghen, ontdekkingsreiziger: rode leeuwen op gouden veld.

Lodewijk Elsevier, het beroemde drukkersgeslacht: combinatie van leeuwen en lelies.

Zo kan men doorgaan. Geslachten als De Lanoy, Van der Does, Albada, Van Nispen, Van Randwijck, Van Renesse, Van Harinxma en andere zijn op één of andere wijze dragers van de leeuw als persoonlijk en familiesymbool. Is het toeval dat veel van deze namen verweven zijn met de 80-jarige vrijheidsstrijd en dat ook hun nazaten nu nog op de bres staan voor geestelijke vrijheid en waardigheid?

Eerlijkheidshalve dient te worden vermeld dat ook de moordenaar van prins Willem I, Balthasar Gerards, een rood-witte leeuw als wapenschild droeg en dat zelfs de koning van Spanje de goud gekroonde leeuw van Leon in zijn blazoens voerde! Dit alles is meer dan zomaar verzonnen plaatjes. Het zijn allemaal stukjes van de rode draad die door ons volk loopt en waarvan de 17e-eeuwer zich blijkbaar beter bewust was dan wij, getuige de bekende geografische kaart van de Lage Landen in de vorm van een strijdende leeuw. Waarom kiest de Nederlander nu toch juist weer de leeuw als symbool, terwijl geen watergeus dat dier ooit in de polder heeft zien rondlopen!

Dit zijn maar een paar voorbeelden, boeiende namen uit de 16e eeuw. Nog boeiender wordt het wanneer we de fabuleuze herkomst van sommige families bekijken, die beschreven staan in 15e-eeuwse kronieken. Sinds de 17e eeuw gelooft men deze fantastische herkomst van bijvoorbeeld de Van Arkels niet meer,

maar in het licht van onze huidige kennis van de migraties van de Israël-volken zou er weleens meer waarheid kunnen schuilen in een **Trojaanse herkomst**.

Voor ons is het één van de vele aanwijzingen van **de rode leeuwen-draad** die door onze **vaderlandse geschiedenis** loopt en die ons bijbels en historisch als stam van **Zebulon**, van Hogerhand geleid, onder de banier met de rode leeuw van de stam Juda deed en doet optrekken. (*Numeri 2:5-7*) Overall waar we in ons land het symbool van de leeuw tegenkomen, weten we dat de lading, door deze vlag gedekt, in aanleg de goede krachten in ons volk vertegenwoordigt.

Zoals reeds aangegeven in Numeri 2 loopt de draad van de in rood geborduurde leeuw op **de banier van Juda**, waarachter Zebulon optrekt, via **Troje** en de migraties, **naar het Westen**. Dat spoor dat we uiteindelijk terugvinden in Groot-Brittannië, is in de loop van de vorige twee eeuwen uitvoerig onderzocht en opgetekend in de annalen van de Brits-Israël Wereld Federatie. In Nederland wordt niet meer of nog niet voldoende beseft hoe die herkenning van Israël zo maar voor het grijpen ligt. Velen van ons die "ergens" vermoeden dat in Nederland zich de kern van een Israël-stam bevindt, weten of zien nauwelijks welk een rijke erfenis ons verleden bezit aan feitelijke gegevens. Feiten zijn het wapens in onze handen tegenover wie niet gelooft waar wij voor staan. Daarom is het noodzakelijk dat wij met elkaar en ieder apart nog meer speurwerk verrichten in onze eigen archieven, die men zou kunnen zien als de binnenkamers van ons volk. Terwijl alles rondom ons schreeuwt en de wereld één grote warboel is, wordt ons door God gezegd: "Ga in uw binnenkamers tot de gramschap over is".

Misschien betekent dat wel dat wij in de komende tijd, behalve dat wij persoonlijk ons in onze kamer terugtrekken, ook als volk ons meer gaan bezinnen op de levende binnenkamers van ons onvoltooid Nederlandse verleden. Het naar binnengaan brengt vrede en veiligheid en geeft stambewustzijn, wat iets anders is en een totaal tegenbeeld van het schreeuwend nationalisme van onrijpe volken. Het ons eerlijk bezinnen op onze banieren en bijbelse afkomst geeft geestelijke kracht en wetenschap.

De leeuw in het Nederlandse gemeentewapen

Zoals de provinciewapens al een overmaat aan leeuwenkracht demonstreren (negen van de elf), zo zien we een analogie in de gemeentewapens van Nederland. Van de kleine duizend gemeenten zijn er 238 die in één of andere vorm de leeuw in hun wapen of als schilddragers hebben. **Een aantal van 1 op 4, of bijna 25%**.

Het meest voorkomend in allerlei variaties is de Hollandse rode leeuw. In het **Kennemerland** en de **Zaanstreek** brult het van de leeuwen! Om er maar een paar te noemen: Koog aan de Zaan, Zaandam, Zaanwijk, Wormerveer, Westzaan, Krommenie, Uitgeest, Beverwijk, Aalsmeer, Alkmaar. Dat is heel begrijpelijk, omdat de meeste van deze plaatsen vroeger grafelijk bezit zijn geweest en dan in één of andere vorm het blazoen van dat geslacht mochten voeren. Ook dateert het wapen soms uit de tijd dat men stadsrechten ontvingen, zoals bijvoorbeeld in 1254 in Alkmaar, een plaats die voor de Hollandse graven een strategisch punt was. In Gelderse plaatsen vindt men veelal de Gelderse en Nassause leeuw, waar graven eertijds hun bezittingen hadden, zoals in Dodewaard, Doetinchem, Driebergen-Rijsenburg, Elst, Groenlo. In Noord-Brabant zijn het grotere steden als Breda, dat onder de Nassaus sinds 1404 al een roemrijk verleden heeft, en Eindhoven, dat het jachtterrein was van de Heren van Horne en Hertog Hendrik.

Zo zou men kunnen doorgaan. Iedere plaats heeft zijn eigen geschiedenis. We nemen daarbij nu maar even de gangbare mening aan van de genealogie dat het land, de oude nederzetting, de wapens van de graven aannam en dat het niet andersom is geweest. Men kan echter met evenveel recht veronderstellen, met onze kennis van de Israël-migraties op de achtergrond, dat bepaalde landstrekken – bijvoorbeeld Kennemerland – en nederzettingen, lang voor de opkomst van de adel, binnen hun wallen anoniem als groep, als stam, het symbool van de leeuw voerden, wellicht als herinnering aan nog vroeger tijden. Men denke bijvoorbeeld aan de oeroude plaatsen Castricum en Beverwijk, waar de Kimbren woonden. Bekend waren deze nederzettingen al in de Romeinse tijd, zo ook Brummen, ook een plaats van voor de Middeleeuwen met een omstreden leeuwenwapen. Wie bewijst ons dat deze en andere gemeente-leeuwen niet tevens een oerherinnering zijn aan Juda-Israël?

De Trojaanse afstammingsage

In het begin van deze studie is gezegd, dat de legenden in de Lage Landen ons terugwijzen naar een Trojaanse afstamming en dat de Israël-waarheid ons de rode draad aanreikt van Israël-Juda in de wildernis via Trojaanse migraties naar het moderne Westen. Wij zijn nu op het punt gekomen dat, naar ik hoop, de lezer inmiddels ervan overtuigd is dat het symbool van de leeuw in de Lage Landen door de eeuwen heen een prominente plaats in ons volk heeft ingenomen. Wat men ook van de "oorsprongsmythe" wil denken, een feit is en blijft dat Nederlanders steeds weer de kern van hun zijn, als volk, met het symbool van de leeuw uitdrukken en daarin geloofskracht vinden. Dit teken geeft altijd weer nieuwe inhoud aan ons geloofsdoel, aan onze slagkracht, aan onze loutere bestaanswil.

Bekend als voorbeelden zijn de kruistochten, de geuzenstrijd, het verzet in de jongste wereldoorlog, de trouw aan de troon en de rol van de Oranje-Nassaus. De kracht van de leeuw als kern van ons volk is nooit weg te redeneren door ontkenning van de juistheid van oude kronieken of door kritiek op de Israël-waarheid! Met deze kracht gewapend durven wij nu wel het, ook in ons midden omstreden, onderwerp Troje aan te stippen. Het dieper ingaan op details valt buiten het bestek van dit artikel, maar hopelijk is het in de toekomst mogelijk nader in te gaan op onze Nederlandse bijdrage aan de Trojaanse sage, die hier te lande nog te weinig bekend is.

In de Engelstalige Israël-literatuur is **de Trojaanse afstamming van de Britten** één van de kernpunten. Al is dit het meest door de wetenschap aangevallen deel van onze visie, omdat de Brits-Israël onderzoekers uit de 19e en 20e eeuw oude kronieken hebben opgedolven (o.a. van Geoffrey van Monmouth uit de 12e eeuw) en aan oude genealogieën in het Brits Museum en in Windsor Castle weer waarde gingen hechten. Zij namen de tradities en afleidingen van oude plaatsnamen in Engeland weer ernstig, terwijl het juist in de moderne wetenschappelijke lijn lag, en nog steeds ligt, om, zowel in Engeland als in Nederland, alle manuscripten van de Middeleeuwen tot aan de 16e eeuw die West-Europese koninklijke afstammingsgegevens bevatten, als falsificaties of fantasieën te beschouwen.

Het is hier niet de plaats om in te gaan op de neiging van hedendaagse historici om, met hun tekstkritiek al hetgeen waaraan men tot in de 17e eeuw geloofde, te ondergraven. Wetenschappelijke zuivering van historische ficties is toe te juichen, maar men kan, naar onze mening vanuit de Israël-waarheid gezien, ook te ver gaan. In ons land is hiervan het voorbeeld de geleerde prof.dr. Jan Romein, die in zijn dialectisch-materialistische geest zo ver ging, dat hij de **Nederlandse afstammingsage van Troje** als een "met alle historische kennis spottende opvatting" zag. De grote dienst die deze Nederlandse geleerde ons als Israëlieten echter heeft bewezen is het feit, dat de Hollandse Trojesage en zijn bronnen weer aan het licht zijn gekomen en dat er zelfs een dissertatie aan is gewijd.

Bevrijd van alle negativiteiten zijn deze Hollandse afstammingsagen een onafhankelijke aanvulling en bevestiging van de Engelse Israël-visie op hun oude kronieken en herinneringen aan het geslacht van Troje.

Troje en de Britten: de rode leeuw van Juda en de rode leeuw van Troje

In het kort komt het in de kern hierop neer: er zijn twee lijnen waarlangs de rode leeuw ging.

1. **Jeremia**, de profeet, landde omstreeks 583 voor Christus, ongeveer vier jaar na de vernietiging van Jeruzalem door Nebukadnezar, **in Ierland**, vergezeld door de prinses Tamar en zijn schrijver Simon Bruch (Baruch). Zij vervoerden drie dingen: een grote massieve steen (de latere kroningssteen), een kist **en een goud gekleurde banier met het teken van een rode leeuw erop**. Aldus werd de banier van de rode leeuw van Juda in het koningshuis van Ierland, later ook van Schotland en Engeland, overgeplant. Het "tedere twijgje" Tamar uit het vorstengeslacht van Juda trouwde met de Ierse koning Eochaidh, waarvan via de Schotse lijn de huidige koningin Elisabeth II de nazaat is. Deze vorstin is symbolisch en letterlijk de vertegenwoordiger op de troon van koning David. **De koninklijke standaard van de Britse koningin heeft dan ook de rode klimmende Schotse leeuw** in de rechter bovenhoek.

2. Volgens oude annalen is **Londen**, vroeger genoemd **Nieuw Troje** of **Caer Troy**, gesticht door Trojaanse kolonisten in de 11e eeuw voor Christus. Deze beroemde stad in Klein-Azië, Troje, werd in 1184 vóór Chr. door brand vernietigd, nadat de Griekse Helena door de Trojaan Paris was geschaakt. Homerus beschrijft deze gebeurtenissen in zijn beroemde werk.

De **Latijnse** Trojaanse afstammingsage (o.a. bij Vergilius) laat koning Aeneas met enige honderden Trojanen naar het huidige Italië vluchten.

De **Britse** Trojaanse afstammingsage (o.a. bij Nennius, Geoffrey van Monmouth, Thomas Moore, John Milton) doet de kleinzoon van Aeneas, een Trojaanse prins genaamd Bryth of Brutus, met een groep Trojanen verder naar het westen trekken en landen in Totness in Devon (Zuidwest-Engeland). Van deze Bryth (wiens naam in het Hebreeuws "verbondsman" betekent!) en zijn Trojanen, zou de kern van de Britten en vooral de Britse mentaliteit afstammen.

De **Frankische** Trojaanse afstammingsage doet de Frankische vorsten van de Trojaan Priamus afstammen.

De **Noorse** Trojaanse afstammingsage laat Odin vanuit Troje over land naar het noorden vluchten.

De Nederlands Trojaanse afstammingsage (o.a. in de Oud Goudtse Kroniek, 15e eeuw) is eigenlijk een verlengstuk van de Britse sage. Daarin wordt Antenor uit het huis van Troje, koning der Cimмериërs in 443 vóór Chr. vermeld. Hij heeft zich gevestigd in **Kennemerland**. Zijn zoon Marcomir zou "het volk" naar Friesland

hebben gebracht. Volgens M.H. Milner heeft **Ratherius** uit dit geslacht Rotterdam gebouwd.

Andere kroniekschrijvers uit de 15e eeuw (o.a. Johan van Leyden), laten de graven van Holland, met name de Brederodes, van Trojanen afstammen op grond van gegevens uit de archieven van de Abdij van Egmond. Die archiefstukken zijn later niet meer teruggevonden, dús houdt de moderne geschiedkundige de Brederode-afstamming van Troje voor fictie. Hetzelfde doet zich voor bij de Hertogen van Brabant en de Heren van Arkel.

Troje, een scharnier in de deur van deze visie

Wat heeft dit alles te maken met de rode leeuw van Juda? Alles!, want volgens oude Trojaanse koningslijsten zouden de Trojaanse vorsten afstammen van **Darda**, zoon van **Zerah**, zoon van **Juda**. Dit staat in de marge bij 1 Kronieken 2:6. Troje zou een kolonie geweest zijn van Israël-Juda. De Trojanen voerden als hun banier.... de rode leeuw! De trektocht naar het westen van de gevluchte Trojanen kan men zien als een voor-migratie van de stammen Israëls, waarvan Jeremia, na de val van Jeruzalem in de 6e eeuw vóór Chr., de bekende representant is voor de latere migraties van Cimmeriërs, Saksen en Scythen.

De Trojanen onder Bryth brachten dus een andere lijn van Juda-Israël naar de Eilanden, ook onder de banier van de rode leeuw. In koningin Elisabeth II zijn deze lijnen weer samengekomen. Haar kroning vond plaats op de Steen van Jakob in Nieuw Troje (Londen).

Samenvatting:

De rode leeuw van Brederode en prins Bernhards afstamming

Hetgeen hier als slot van deze leeuwenreeks naar voren is gebracht, is onbekend, zowel in de Nederlandse, als in de Britse Israël-literatuur. We stellen nu de Nassause, Friese, Brabantse en Gelderse leeuw terzijde en beperken ons tot de rode Hollandse leeuw.

We hebben de rode leeuw gevonden in de provinciewapens van Noord- en Zuid-Holland, evenals in talloze gemeentewapens aan de kust, met name in Kennemerland en de Zaanstreek. We weten dat de Brederodes, de Hollandse graven, als persoonlijk wapenschild de rode leeuw voeren. Dat zijn feitelijke gegevens die een ieder kan nagaan.

Wat heeft een symbool echter voor zin? Waar wijst het op, naar welke oorsprong verwijst het ons? Onze eigen vaderlandse kroniekschrijvers wijzen ons de weg terug. "Pseudo-historici", zo zijn ze betiteld! Laten wij hen eens uit het stof tevoorschijn halen en met grotere aandacht naar hun verhalen luisteren. Geloofden zij in een fictie of geven zij ons een nieuwe visie?

Het Kennemerland, Rotterdam, de Schelde – toen Helius genoemd – worden met name vermeld als kolonisaties van een Trojaans geslacht. Een Trojaans vorstengeslacht, stammend van Juda. De rode leeuw van Juda, de rode leeuw van Troje, de rode leeuw van Elisabeth II, de rode leeuw van Kennemerland, de rode leeuw van Zeeland, de leeuw in het wapen van Rotterdam, de rode leeuw van Brederode.

Analogieën. Parallellen. Niet meer en niet minder. Het symbool van Juda is analoog aan dat van Troje, aan dat van Brederode, aan dat van Holland. We zetten er geen is-gelijk-teken tussen. We hebben er geen bewijzen voor, evenmin als de wetenschap tegen-bewijzen heeft. We zien alleen dat het symbool van de rode leeuw altijd koninklijk en van analoge kracht is geweest.

Aan het slot van deze beschouwing zou ik graag mijn hoogachting uitspreken voor prins Bernhard en zijn dochters, van wie bijna geen Nederlander weet, dat zij gerechtigd zijn alle titels en blazoenen van de uitgestorven Brederodes te voeren, daar deze alle, in 1679, via de vrouwelijke lijn op de rechtstreekse voorvaderen Lippe zijn overgegaan. Bovendien stamt de prins, via één van zijn voormoeders, direct af van Reinoud van Brederode, in de 15e eeuw burggraaf van Utrecht, ridder van het Gulden Vlies en "eerste Edele van Holland". Prins Bernhard, Heer van Brederode, uit een geslacht dat van Troje afstamt... Zou dat geen essentiële bijdrage kunnen zijn aan onze Nederlands Israëel-visie? Een visie die de koninklijke leeuw buiten ons en te midden van ons heeft geplaatst.

Wij weten dat ieder symbool in de uiterlijke wereld een afspiegeling is van een innerlijke geestesgesteldheid, een koninklijke waardigheid, die in een ieder van ons is. Het koninklijke zijn van Israël is in ons geschapen. De leeuw is het rijk van ons hart. **Slechts Eén is daar Koning over.**

Banieren zijn veldtekens of vaandels aan een paal bevestigd. Zij waren al bekend ten tijd van Mozes. Banieren werden meestal als heilig beschouwd. Wie de banier buitmaakte had de strijd gewonnen. Het verlies van de banier stond gelijk met eerverlies. Het aanbrenge van symbolen op schilden als persoonlijk kenteken ontstaat pas in de 12e eeuw, in de riddertijd. Daaruit is eigenlijk de latere heraldiek of wapenkunde ontstaan.

De moderne mens is de eerbied voor banier of vaandel kwijt. De koninklijke familie neigt echter nog voor het vaandel, zoals we bij officiële gelegenheden kunnen zien.

Bibliografie:

"De gemeentewapens van Nederland", K.I. Sierksma, Prisma 501

"Bible Research Handbook", vooral serie 81, 83 en 88...

"The Royal House of Britain", W.M.H. Milner

"Het onvoltooid verleden", Jan Romein

"Visie op Troje tot 1160", dissertatie A.E. Cohen

"Lifting up an ensign to the nations", I.M. Ferguson

Centraal Genealogisch Instituut

Utrechts Nieuwsblad 28-06-1949